

ρότρες κάτω από το παράθυρο. Από τα κοκκαλάκια του ψαριού, φύρασε μιά άμοοφη τριανταφυλλιά, που άνακλαδίστηκε έως άπό-
νω, άνέβηκε ώς το παράθυρο, της κάμαρης που κοιμάτανε το βασι-
λόπουλο, έμπηκε μέσα και πλέχτηκε τριγύρω στο κρεβάτι του.
Πεντοβόλουσαν τά τριανταφυλλά της και ήταν μιά χαρά νά την
βλέπει να είναι έτσι όπως είχε πλεγθή και οτολίσει το κρεβάτι !
Ίί ύπνο έκανε το βασιλόπουλο εκεί, τί όνειρα που έβλεπε,
καρδιά δέν του έκανε νά σηκωθή άπ' το κρεβάτι !..

Πάλι τον έχασε ή άράπισσα. Ξεπάζει άπό δώ, ξεπάζει άπ' εκεί,
ώς που είδε τί γινότανε μέ την τριανταφυλλιά. Διατάζει τότε και
την κόβουν και πετάνε τά κλαδιά της, σέ μιά άκρη του περιβο-
λου. Έκει όμως που πετάξανε τά φύλλα της τριανταφυλλιάς, φύ-
ρασε μιά μεγάλη κνιριά, που όταν καθόταν το βασιλόπουλο στον
Ίοιο της, άνοιξε τα φύλλα της νά τό δροσίση και έβγαζε λουλού-
δια άφθονα, που τον μοσχόμεριζαν και τον θοπεύανε. Ήταν
ένας παράδεισος σωστος.

Έκει βρισκόταν πιά τό βασιλόπουλο, άπ' τό πρώτ' έως τό βρά-
δυ. Έκει περιούσε ακόμα και τίς νύχτες του.

Πάλι ή κακή Άράπισσα όταν έχασε μιά φορά τον βρίσκει και του
λέει :

— Τί τό θέλεις αυτό τό δέντρο εδώ ; Νά τό κόψεις άμέσως !
Τό βασιλόπουλο όμως δέν ήθελε ν' άρξισε μιά χρόνια κωβα-
σή που στο τέλος την άφήσε τό βασιλόπουλο νά κάρη ότι θέλει.
Αύτη έβγαλε κι' έκομαν την κνιριά, και έδωσε αόστηρή διαταγή,
κατένας νά μ'ην πάρη ούτε ένα ξυλάκι, ούτε ένα φύλλο, ούτε' ένα
κλαδί.

Καθώς την κόβαν όμως, άπ' του ύπαιντά τό χτύπημα, ένα κλα-
δί πετάχτηκε έξω άπό τό περιβάλλ. Μια φωτιά γρηούλα, που μά-
ζεσε έξω γιά νά ζεσταθή, τό μάζευσε και τόφερε στο σπίτι της,
γιά νά τό βάλη στη φωτιά της. Ήταν ή φωτιά γρηά, που της έ-
σπασε τό ρούτ' το βασιλόπουλο και του είχε πει :

— Νά μη γλυτώσης άπό της Τρισούγενης τά χέρια.

Γρηούλα καθώς ήταν κι' άδύνατη είχε τό νοικοκυριό της άνω
κάτω. Βγήκε λοιπόν μιά στιγμή νά πάρη στη βρύση γιά νερό.
Όσο νά πάρη κι' όσο νάβρθη, άνοιξε τό κλαδί και βγήκε ή Τρι-
σούγενη άπό μέσα ! Σιγύρισε, σκούπισε, καθάρισε, σφουγγάρισε τό
σπίτι και χώθηκε πάλι στο κλαδάκι της. Σάν γύρισε ή γρηά, δέν
γνώρισε την κωμορή της !

— Χριστός και Παναγιά, ποιός μου τό τοίμασε έτσι τό φτω-
χικό μου !

Τό ίδιο και τ' άπόγευμα, τό ίδιο και την άλλη μέρα. Άνω
κάτω τ' άφηνε τό νοικοκυριό της ή γρηά, κοκκλα τό έβρισκε στο
σπίτι. Ως που μιά μέρα παραφύλαξε και έμισσε την κόρη.

— Κάτσε, της είπε, θα σέ κάνω κόρη μου.

Και κάθησε ή κοπελλά. Γιά νά μ'ην πεθαγουν όμως της πείνας,
γιατί ήτανε φτωχές, λέει τό κοριτσιό στη γερώντισσα :

— Έγώ νά κεντάω μαντύλια και σ' νά τά πουλάς, νά βγάλου-
με τό ψωμί μας !

Τι όμορφα μαντύλια που ήτανε εκείνα ! Όλος ό κόσμος τά-
γόριζε ώς που έφθασαν σ' αυτί του βασιλιά και παράγγειλε κι'
έκείνος μιά ντυσίνα.

Τότε ή κοπελλά κάθησε και κέντησε σ' ένα άπ' αυτά όλα τά
παιδιά και τά βόσανά της.

Σάν είδε τό μαντύλι ό βασιλιάς, ζήτησε νά του παρουσιάσουν
τή γρηά, τί γνώρισε και της είπε νά φέρη τό κοριτσιό. Γνώρισε
και την Τρισούγενη κι' έμαθε όσα της συνέβησαν. Πηγαίνει άμέ-
σως τότε στην Άράπισσα και της λέει :

— Αν Ήπιση καμιά, νά πάρη τη θέσι σου, νά μέ γελάση και
νά κλέψη την καρδιά μου, νά σέ χαλάση έσένα και νά την
παντρευτώ αυτή, τη πρόκει νά την κάμω διαν την άνακαλύψω ;

— Νά την κρεμάσης σέ σαράντα άλογα, του άποκριθήκε αυτή,
και νά τά άπολύσης σέ γκρομένους νά την κάνουνε κορμάτικ. Κάθε
κορμάτι της, νά μ'ην είνε μεγαλειότερο άπό καρδίό !.

— Καλά, της λέει τό βασιλόπουλο.

Και διατάξε άμέσως νά φερον τό σαράντα άλογα.

— Σ' είσαι, της είπε τότε, εκείνη που μ' έγέλασε. Νά ή άληθι-
νή γυναικά ή δική μου !

Και είπε και φερον την Τρισούγενη κι' έφεξεν ό τόπος άπό την
ώμορφή της.

Και την Άράπισσα την έδωσαν στα άλογα και τά ξαφνίσανε
κατά τους άγκυθερούς κρημνούς και τίς βραχοσφιγές του τόπου.
Όπου στουρνάει και σφαγί, όπου άγκάδι και κορμάτι !..

✱

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

Ό μέγας έφευρέτης "Έδισον άπαρηγήθηκε την ύπαρξιν ψυχής:
— Πριν άπό λίγες μέρες, πραγματικώς, έκανε την έξής δήλωση:
— Τό μυαλό μου είνε άνάκαιο νά συλλάβη την ύπαρξη κάποιου
πρόγματος που νά μοιάζη μέ ψυχή. Πιθανόν νά άπατώμαι και ό
άνθρωπος νά έχη ψυχή, έγώ, όμως δέν τό πιστεύω ..
— Δέν θέλω, έννοείται, νά μέ πάρουν γιά έντελές άρνητή της
ψυχής. Ποτέ μου, όμως, δέν κατόρθωσα έως τώρα νά πιστέψω
στην ύπαρξή της !
— Στην Κωνσταντινούπολι ύπάρχει ένας παράξενος τύπος τυ-
χιού άνθρώπου.
— Είνε αυτό, κάποιος Χασάν μπεης λεγόμενος, ό οποίος ά-
γνωστον γιά ποιό λόγο έχει... άπεριοριστους πιστώσεις εις όλους
τους έμπόρους της Κωνσταντινούπολεως.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

(Ό άλημόνητος Άντρέας Καρκαβίτσος δέν έγραφε, όπως ξέρετε
αίτιους. Τό τραγούδι του αυτό είνε τό μόνο ίσως ποιήματι σ' όλη του
τήν ζωή ό συμπαθέστατος διηγηματογράφος...)

Άργησε, άστρι, νά φανής στο θλιβερό ουράνο μου.
Τώρα χειμώνας πλάκωσε, τώρα τά χιόνια κλώθουν,
Τά περιστέρια πέταξαν κι' έρχονται τά κοράκια
Κι' αυτό τό αίμα της; καρδιάς πέφτει νά κροσταλλιάζη.
Άπέραγο τό πέλαγο που μάς χωρίζει, Άγάπη !
Γιά σέ φροντίζουν παχαλιές γιά μένα κυπαρίσια,
Έσύ στη θύρα φαίνεσαι κ' έγώ άπ' τη θύρα βγαίνω,
Βροχάει στην Άνατολή μιά γύη τραβή στή Δύση.
Χαρό σέ σένα, λυγρή κι' αλόμοιο σέ μένα !

30 Νοεμβρίου 1910 † Α Καρκαβίτσος

ΜΑΔΡΙΓΑΔΙ

Σκαλιζώ ένα χρυσό κοντι
νά θάψω μέσα εκεί τον έρωτά μου,
και παραστάνω μέ τό σκαλιζό μου
μιάν ιστορία λυπητερή.

Κάποιος ίππότης μιά φορά κ' έναν καρμό
μιά νεράιδα ξανθόμαλλη άγαπούσε'
χρόνια έκατό σ' ένα δρυμνέ σκοταδερό
τριγύριζε και την άποζητούσε.

Μά μιά νυχτιά τό πόδι του σκονάφτει,
σέ γκρομό γλύστρησε, πεθαίνει.
Τότε τον πόνεσε ή νεράιδα' ματαβαίνει
και τότε θάφτει.

Κωστής Παλαμής

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΦΩΣ

Τόσο σνοτάδι, τόση θλίψη Κι' έτσι χλωμά τά νέα τά φύλλα
στάζει άπ' τά νέφη προς τη γή, τρέιουν άπάνω στα κλαδιά
που λίγο ακόμα θα θά λείψη όσο ή καινούργια έλλάδα τρέμει
λές άπ' την πλάση ή άναπνοή. μέσα στού άνθρώπου την καρδιά

Φως ανοιξιάτικο, γιά φρέξ
μέσ στη θλιμένη μου ψυχή,
κι' άς είσαι σάν τ' άστροπελέκι
πάνω στού δέντρον την κορφή !

Αιμιλία Δάφνη

ΔΙΑΦΩΤΙΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Στή Μαδρίτη ένας πταισματοδίκης, προκειμένου νά δικάση τε-
λευταίως μιά κοινή υπόθεση κλοπή, έκάλεσε ως μάρτυρα μιά
γρηά, που ήταν περιφρομη γιά τον έκκεντρικό χαρακτήρα της σ'
όλη τη γειτονιά. Έξαινή παρουσιάστηκε στο δικαστήριο την ώρι-
μένη ημέρα και μόλις άκουσε τ' όνομά της προχώρησε μέ θάρρος,
υποκλίθηκε και είπε :

- Έρχομαι νά διαφωτίσω τή δικαιοσύνη.
- Αβ'τό θέλωμε κι' έμεις ! της είπε ό δικαστής.
- Πήρα λοιπόν μαζί μου, έξηκολούθησε άτάραχη ή γρηά, όσα
χρειάζονται γι' αυτό.

Και δίχως νά χάση καιρό έβγαλε ήτχα ένα κροστίγιο, μιά λα-
μπάδα κι' ένα κοντι σίρτα. Ύστερα άφου κόλλησε τή λαμπάδα
στο κροστίγιο και την άναψε :

— Νά λοιπόν, φώναξε γελαστή, μέ ποιόν τρόπο θά... δι-
αφωτισθώ ή δικαιοσύνη.

Άλλά τά Ίσπανικά δικαστήρια δέν αγαποῦν καθόλου τ' άστεία
κατά τη διάρκεια της συνεδρίασης. Κι' ή ύστερημένη μάρτυς
ένώ γελούσε Ικανοποιημένη γιά τό παιγνίδι που σκόρπωσε στους
δικαστάς, έπληζοντας νά τό πάρουν κι' αυτί γιά άστείο, κατεδι-
κασθή νά πληρώση πρόστιμο έξητάς πεπετές γιά νά μάρη νά μ'ην
περιπαίζη άλλη φορά κα' αυτών τον τρόπο τή δικαιοσύνη.